

peaks tullema ja piddas igga visi nõu, kuida temma sedda wöiks hoida. Temma wa füljelu olli targem ja andis sedda nõu, et mees omma rahha kottiga sure pärna-pu otsa wöiks ärra petta. Mees liitis sedda heaks, läks sure wae-waga ülles pu otsa ja panni rahha kotti olja fulge finni.

Mitte laua pärast sedda tullid waenlased, füssid sää ja mataid maeas keik järrele, et mönda asja leiaksid, mis sünniks liggi wötta. Ommeti leidsid wägga wähhe. Et ilm hea olli, siis käskisid toito õue pärna-pu alla willuse walmis panna. Nenda sündis ka. Kui soldatid nüüd soid ja priseste vina ja öllut jöid, siis said röömsaks, hakkasid ühte teist pilkama ja muud narri tempo leggema. Üks noormees tömbas teise peast mütsi ja viskas ülles pärna pu otса, kust ta agga ennam mahha ei tulnud. Nüüd wöttis üks teine pitka udja ja hakkas sellega mütsi mahha wötma ja õigas ikka emalt läbbi, et udja ots mitte mütsi, waid rahha kotti waisto läks, mis vimaks löhkes ja rahha mahhasaddas.

Nüüd ollid soldatid röömsad, wötsid rahha

ja jäggasid omma al wenna visil ärra ja läksid omma teed. Mees ja naene jäid silma-weega togga järtele matama.

Wägga armaste leidwad innimesed sõa ajal sõomeeste läest armo, sellepärrast pussutakse iggal pühhapäeval kirrutes: „Et Jummal meid tahaks hoida sõa ja maeno eest.“

Sõamees on holimatta,
Sagedast ka folimatta,
Mis ta näab, siis wöttab sedda.
Teise haledus ja häddo,
Se ei liguta ta meelt.
Naerdes wöttab, nispab feelt! —
Maita omma höbbe, kusda
Pu otса, mahha mulda.
Kui ei tahha Jummal hoida,
Wöttab sedda sealt ka leida! —
Agga keik ei ole nenda.
Mönne südda laesib tunda,
Et on Jummal temma sees,
Sell' on au ma-ilma ees:
Ellab ta, ehk langeb ka,
Jummal on ta loithija!

Spaniamaa rahwa ellowits.

Üks Saaremaa mees, kes seäl olnud, rägib neist nenda. Spania rahwas on üks ormo-